

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 27 2017, nummers 610 – 633 dinsdag 18 juli 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Ambtenarenrecht.....	5
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	8
Bestuursrecht overig	9
APV	9
Belastingdienst-Toeslagen	10
Gemeentelijk monument	11
Onderwijs	11
Parkeerverordening	12
Wegenverkeerswet	13
Wet bescherming persoonsgegevens	14
Wet openbaarheid van bestuur	14
Vreemdelingenrecht	15
Regulier	15
Asiel	16
Richtlijnen en verordeningen	17
Procesrecht	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 610

MK ABRS, 12-07-2017, 201604934/1/A3

directeur van de Christelijke Basisschool Wakersduin (hierna: de directeur).

Awb 1:1

BESTUURSORGAAN. De Leerplichtwet kent de directeur de bevoegdheid toe tot het verlenen van verlof voor vakantie buiten de schoolvakanties. Deze bevoegdheid komt slechts toe aan de directeur. De directeur oefent daarbij een publiekrechtelijke bevoegdheid uit tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten, aangezien bij weigering van het verlof geen beroep op de vrijstelling op grond van artikel 11, aanhef en onder f, gedaan kan worden. De directeur is derhalve in zoverre bekleed met openbaar gezag en is een bestuursorgaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:1879](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 611

MK CBb, 26-06-2017 (publ. 13-07-2017), 15/805

Minister van Economische Zaken, verweerder.

Awb 5:40 lid 1, 5:46 lid 2

Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (Wva) 26 **BESTUURLIJKE BOETE. Een boete van € 0,-** is geen bestuurlijke boete in de zin **van de Awb. Een opgelegde boete van € 0,-** leidt niet tot een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom zoals bedoeld in artikel 5:40, eerste lid, van de Awb. Verweerder is daarom niet bevoegd om appellante een boete **van € 0,-** op te leggen of een opgelegde boete met toepassing van artikel 5:46, **tweede lid, van de Awb tot € 0,-** te matigen. **Voor zover een boete van € 0,-** dient als waarschuwing dat bij een volgende overtreding een zwaardere sanctie volgt, moet worden vastgesteld dat ingevolge de Wva een voorafgaande waarschuwing niet is vereist voor de uitoefening van de in artikel 26 van de Wva vermelde bevoegdheid van verweerder tot het opleggen van een bestuurlijke boete.

[ECLI:NL:CBB:2017:215](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 612

ABRS, 12-07-2017, 201603983/1/A1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 1 lid 1, 2 aanhef en lid 3, lid 12

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen, appellant sub 1.

WABO. Erfafscheiding in kwestie is een vergunningvrij bijbehorend bouwwerk.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen is bij de beoordeling van de vraag of de erfafscheiding als bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1 lid 1 van

bijlage II Bor moet worden aangemerkt, de intentie bij het oprichten van de

oorspronkelijke erfafscheiding 2 en het nadien aanbrengen van de overkapping

en zijwand, wat daar verder van zij, niet relevant. Voorts is niet relevant of

aannemelijk is dat de erfafscheiding wordt gebruikt als stalling voor fietsen en

scooters. Relevant is uitsluitend of het gebruik van het bouwwerk in

planologisch opzicht is gerelateerd aan het gebruik van de woning van

[appellant sub 2]. Dat gebruik is niet beperkt tot het stallen van fietsen en

scooters.

[ECLI:NL:RVS:2017:1878](#)

JnB2017, 613

MK ABRS, 12-07-2017, 201605019/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c, e en i

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5

WABO. GOEDE PROCESORDE. Omgevingsvergunning strekkende tot legalisering

van een metaal(afval)verwerkingsbedrijf. Geen aanleiding om in dit geval de

grond dat ten onrechte een verklaring van geen bedenkingen van de raad

ontbreekt wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing te laten.

De Afdeling hanteert als uitgangspunt dat in zaken waarin de Afdeling de StAB

heeft verzocht een deskundigenbericht uit te brengen, het indienen van nieuwe

beroepsgronden later dan drie weken nadat dit verzoek is verzonden in strijd

met de goede procesorde wordt geacht. De rechtbank Limburg hanteert in

navolging van de Afdeling hetzelfde uitgangspunt. Louter procedurele

beroepsgronden, zoals de grond dat ten onrechte een verklaring van geen

bedenkingen van de raad ontbreekt, geven echter geen aanleiding om de StAB

in te schakelen, zodat voornoemd uitgangspunt niet geldt voor zover het

dergelijke gronden betreft.

[ECLI:NL:RVS:2017:1889](#)

JnB2017, 614

ABRS, 12-07-2017, 201605125/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Schagen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.3 aanhef en onder b WABO. HANDHAVING. Het college was bevoegd over te gaan tot handhavend optreden tegen overtreding van artikel 2.3, aanhef en onder b, van de Wabo. Niet is voldaan aan het in het besluit van 11 maart 2010 opgenomen voorschrift dat de op het perceel aanwezige schuur gesloopt dient te worden binnen drie maanden na het gereedkomen van de bij dat besluit vergunde woning en schuur. Of het gebruik dat [appellant] maakt van de oude schuur wordt **beschermd door het in het bestemmingsplan [...] opgenomen overgangsrecht** is voor de beantwoording van de vraag of [appellant] artikel 2.3 van de Wabo heeft overtreden niet van belang. Daarbij is van belang dat het college niet handhavend optreedt wegens het gebruik van de oude schuur in strijd met het bestemmingsplan of het bouwen dan wel in stand laten van die schuur zonder omgevingsvergunning, maar tegen overtreding van artikel 2.3, aanhef en onder b, van de Wabo, te weten het niet naleven van een aan het besluit van 11 maart 2010 verbonden voorschrift.

[ECLI:NL:RVS:2017:1865](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

JnB2017, 615

MK Rechtbank Noord-Nederland, 07-07-2017, LEE 16-3564

college van gedeputeerde staten van Fryslân, verweerder.

Awb 1:2

Wabo 2.1 lid 1, aanhef en onder e

WABO-**milieu. BELANGHEBBENDE. Het criterium “hinder van enige betekenis”**

zoals volgt uit de uitspraak van de ABRS van 16 maart 2016

([ECLI:NL:RVS:2016:737](#)) moet aldus worden begrepen dat het fungeert als

correctie op het afstand- en zichtcriterium in geval van twijfel aan de

belanghebbendheid. In dit geval, waarbij sprake is van depositie van dioxine in

de directe omgeving van de woningen van eisers, kan niet op voorhand worden

aangenomen dat er geen hinder van enige betekenis is (geweest).

[ECLI:NL:RBNNE:2017:2515](#)

8.40- en 8.42-**AMvB's**

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- Rechtbank Midden-Nederland, 10-07-2017, UTR 16/5395

([ECLI:NL:RBMNE:2017:3587](#)).

Ambtenarenrecht

JnB2017, 616

MK CRvB, 06-07-2017 (publ. 14-07-2017), 16/6028 AW, 16/6084 AW, 16/6773 AW

college van burgemeester en wethouders van Emmen.

Gemeentelijke Arbeidsvoorwaardenregeling (GAR) 8:13, 16:1:2

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG. NEVENWERKZAAMHEDEN. I.c. is geen sprake van plichtsverzuim, zodat het college niet bevoegd was betrokkene de disciplinaire straf van voorwaardelijk ongevraagd ontslag en van vermindering van zijn salaris op te leggen.

Het college heeft aan betrokkene wegens plichtsverzuim de disciplinaire straf van voorwaardelijk ongevraagd ontslag opgelegd met een proeftijd van twee jaren.

Daarnaast is aan betrokkene met toepassing van artikel 16:1:2, eerste lid, aanhef en onder g, van de GAR met ingang van 1 december 2014 de disciplinaire straf van vermindering van zijn salaris met twee periodieken voor de duur van twee jaren opgelegd.

Raad: (...) Betrokkene betwist het oordeel van de rechtbank dat sprake is van plichtsverzuim. Hij heeft betoogd dat hij heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten. Het college heeft betoogd dat de excessieve toename van de nevenwerkzaamheden in combinatie met het feit dat die werkzaamheden voor een belangrijk deel onder werktijd werden verricht, betrokkene aanleiding had moeten geven de nevenwerkzaamheden vanaf 2009 te melden. Het college wijst daarbij op de Nadere uitwerking gedragscode voor het verrichten van nevenwerkzaamheden van de gemeente [gemeente] van 17 oktober 2000 (de gedragscode). Blijkens deze gedragscode wordt bij de beoordeling van nevenwerkzaamheden ook getoetst of de ambtenaar nog in voldoende mate beschikbaar is voor de hoofdfunctie, waarbij ook de zwaarte van de nevenwerkzaamheden een rol speelt. Bovendien had betrokkene het college in staat moeten stellen om tot een oordeel te komen over de vraag of het risico op belangenverstremming aanwezig was.

Betrokkene wordt gevolgd in zijn betoog. Het betoog van het college slaagt daarentegen niet. Hiervoor is van betekenis dat betrokkene reeds in 2005 heeft gemeld dat hij als zelfstandig adviseur nevenwerkzaamheden zou gaan verrichten. Op 23 oktober 2006 heeft leidinggevende T een functioneringsgesprek gevoerd met betrokkene, waarbij betrokkene zijn nevenwerkzaamheden aan de orde heeft gesteld. In het verslag van dit gesprek is onder de gemaakte afspraken, voor zover relevant, opgenomen dat betrokkene toestemming heeft voor privéactiviteiten met zijn adviesbureau en dat T een afspraak regelt om samen met betrokkene en een medewerker van personeelszaken deze zakelijke nevenactiviteiten te bespreken. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze afspraak is nagekomen. Onbetwist is verder dat betrokkene de uitbreiding van zijn nevenwerkzaamheden heeft gemeld bij T door hem een Meldingsformulier nevenwerkzaamheden van 12 december 2006 te overhandigen. Op 26 november 2007 heeft T een functioneringsgesprek gevoerd met betrokkene waarbij de afspraak is gemaakt dat T via het managementteam zal navragen welke acties destijds zijn uitgezet richting personeelszaken en wat de stand van zaken is over de gemaakte afspraak in 2006 om de nevenwerkzaamheden van betrokkene bespreken. T is deze afspraak niet nagekomen. Anders dan het college heeft aangevoerd, is de

leidinggevende in staat gesteld om te toetsen of sprake was van verstrengeling of botsing van dienstbelangen met de belangen die samenhangen met de werkzaamheden. Uit de brief van het college van 9 februari 2005 waarin wordt gereageerd op de melding van betrokkene, blijkt dat deze toets heeft plaatsgevonden. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld en gelet op de hiervoor omschreven gang van zaken, kan betrokkene niet worden verweten dat hij van deze toename geen melding heeft gemaakt. Daarbij komt dat het een toename betrof van de werkzaamheden die eerder waren gemeld en dus geen nieuwe werkzaamheden. Verder is niet van belang of de nevenwerkzaamheden binnen of buiten de normale diensttijd worden verricht. Tenslotte neemt de Raad bij zijn oordeel in aanmerking dat uit de inhoud van de gedragscode volgt dat de naleving hiervan een gedeelde verantwoordelijkheid is van de medewerker en het diensthoofd, zoals het college ter zitting bij de Raad ook heeft bevestigd, en dat het college op dit punt steken heeft laten vallen. (...)

Betrokkene heeft verder betoogd dat er geen grondslag was om tot een verbod tot het verrichten van nevenwerkzaamheden over te gaan omdat hij de verzochte informatie tijdig heeft verstrekt. Subsidiar is aangevoerd dat het verbod eerder opgeheven had moeten worden. Op 6 augustus 2014 was het onderzoek naar de gedragingen van betrokkene afgerond. Desondanks duurde het tot 11 maart 2015 totdat het verbod werd ingetrokken.

De Raad is van oordeel dat het college betrokkene heeft mogen verbieden nevenwerkzaamheden te verrichten. Betrokkene heeft de bij brief van 9 september 2013 gevraagde informatie over zijn nevenwerkzaamheden niet tijdig verstrekt. Het college had op het moment van het opleggen van het verbod onvoldoende inzicht in de nevenwerkzaamheden van betrokkene om een inschatting te kunnen maken of deze werkzaamheden een goede vervulling van de hoofdfunctie in de weg stonden en de belangen van de dienst konden raken. Het subsidiaire betoog kan niet slagen, nu betrokkene niet aan het college heeft verzocht om opheffing van het verbod.

Uit (...) volgt dat, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, van plichtsverzuim geen sprake was, zodat het college niet bevoegd was betrokkene de disciplinaire straf van voorwaardelijk ongevraagd ontslag en van vermindering van zijn salaris op te leggen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2402](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 617

Rechtbank Noord-Nederland, 13-07-2017, LEE 16/4426

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MEDISCHE STUKKEN. KOROŠEC. Eiseres heeft voldoende gelegenheid gehad om in de bezwaar- en beroepsfase (nadere) medische stukken in te dienen ter onderbouwing van haar standpunt dat verweerder haar beperkingen heeft onderschat. Dit houdt in dat in de

beroepsfase dus evenwicht heeft bestaan met betrekking tot de mogelijkheid bewijsmateriaal aan te dragen over de mate van de door eiseres op de datum in geding in aanmerking te nemen beperkingen. De rechtbank verwijst in dat verband naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 30 juni 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:2226](#)).

[ECLI:NL:RBNNE:2017:2585](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 618

MK CRvB, 04-07-2017 (publ. 11-07-2017), 15/8121 PW, 15/8122 PW
college van burgemeester en wethouders van Westland.

PW 3, 53a

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENPLICHT. GEZAMENLIJKE HUI SHOUDING. Het betoog van appellante dat het onderzoek op Facebook onrechtmatig zou moeten worden geacht kan appellante niet baten. Het college was - ook zonder voorafgaand en redengevend feit, signaal, grond of vermoeden - bevoegd een onderzoek in te stellen naar de rechtmatigheid van de aan appellante verleende bijstand.

Het college heeft de bijstandsuitkering van appellante ingetrokken en teruggevorderd in verband met voeren van gezamenlijke huishouding op het uitkeringsadres. Door van die gezamenlijke huishouding geen melding te maken bij het college heeft appellante de op haar rustende inlichtingenverplichting geschonden. Als gevolg daarvan is haar ten onrechte bijstand verleend naar de norm voor een alleenstaande ouder.

Raad: (...) Bij het college is naar aanleiding van de bevindingen van het onderzoek op Facebook twijfel ontstaan aan de juistheid van de door appellante verstrekte inlichtingen. Om deze twijfel weg te nemen heeft het college de sociale recherche verzocht een rechtmatigheidsonderzoek in te stellen. Hierbij zijn achtereenvolgens de onderzoeksmiddelen, (...), ingezet.

Ingevolge artikel 53a, zesde lid, van de PW is het college bevoegd onderzoek in te stellen naar de juistheid en volledigheid van de verstrekte gegevens en zo nodig naar andere gegevens die noodzakelijk zijn voor de verlening dan wel de voortzetting van de bijstand. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 maart 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1092](#)), kan deze bevoegdheid steeds en spontaan worden uitgeoefend ten aanzien van alle bijstandgerechtigden en is daartoe dus geen daaraan voorafgaand en redengevend feit, signaal, grond of vermoeden vereist.

Het betoog van appellante dat het onderzoek op Facebook onrechtmatig zou moeten worden geacht, wat daar verder ook van zij, kan appellante niet baten. Uit (...) volgt immers dat het college ook zonder de hiervoor vermelde twijfel, bevoegd was een onderzoek in te stellen naar de rechtmatigheid van de aan appellante verleende bijstand. Hierin is dan ook geen grond gelegen de door de sociale recherche verkregen onderzoeksbevindingen buiten beschouwing te laten. Daarbij komt dat ook in geval van

een onrechtmatig bevonden onderzoek geen rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel zich ertegen verzet dat een nader onderzoek wordt ingesteld naar de rechtmatigheid van verleende bijstand en dat de bevindingen van een dergelijk onderzoek bij de beoordeling van het recht op bijstand worden betrokken. Dit wordt eerst anders indien geoordeeld moet worden dat het college in redelijkheid geen gebruik kon maken van de bevoegdheid tot het instellen van een nader onderzoek of van de daardoor verkregen onderzoeksresultaten, gelet op de wijze waarop dat in dit geval is gebeurd. Hiervoor bieden de gedingstukken geen aanknopingspunten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2284](#)

JnB2017, 619

Rechtbank Overijssel, 06-07-2017, AWB 17/134

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst Steenwijkerland & Westerveld, verweerder.

PW 18 lid 4 onder h

PARTICIPATIEWET. VOORZIENING GERICHT OP ARBEIDSI NSCHAKELING.

VERLAGING UITKERING MET 100% GEDURENDE EEN MAAND. Toepassing van

artikel 18, vierde lid, onder h van de PW is alleen dan aan de orde, als de daarin door de wetgever zelf afgewogen gedraging niet is nagekomen. Daaronder valt **niet het 'in onvoldoende mate nakomen'**. Van een situatie dat (geheel) niet wordt meegewerkt aan een aangeboden re-integratievoorziening als bedoeld in artikel 18, vierde lid, onder h van de PW is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake geweest. Bestreden besluit berust op een onjuiste grondslag.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:2717](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 620

MK ABRS, 12-07-2017, 201604762/1/A3

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21, 5:29 lid 1, 5:31

Algemene plaatselijke verordening 2008 van Amsterdam 4:27

APV. Gelet op het samenstel van feiten en handelingen die geheel binnen een publiekrechtelijke context hebben plaatsgevonden moet het verwijderen,

meevoeren en opslaan van de fiets in dit geval worden aangemerkt als het door feitelijk handelen toepassen van bestuursdwang, als bedoeld in artikel 5:31,

tweede lid, in samenhang met artikel 5:29, eerste lid, van de Awb. De

"kennisgeving besluit" waarin is meegedeeld dat de fiets is verwijderd,

meegevoerd en opgeslagen is de bekendmaking van het besluit tot toepassing

van de bestuursdwang. Het besluit is op rechtsgevolg gericht. [wederpartij] kon

immers als gevolg van het besluit niet over zijn fiets beschikken, de kosten van het meevoeren en opslaan konden volgens het besluit op hem worden verhaald, [wederpartij] heeft ook administratiekosten moeten voldoen om weer over zijn fiets te kunnen beschikken en indien hij zijn fiets niet had opgehaald, had de gemeente zijn fiets kunnen verkopen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1883](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 621

ABRS, 12-07-2017, 201608063/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 14 lid 1

Besluit uitvoering kinderbijslagwet 10

Wet op het kindgebonden budget (Wkb) 2 lid 1, lid 9

WET OP HET KINDGEBONDEN BUDGET. De Wkb biedt geen grondslag voor het aan beide ouders in gelijke delen uitbetalen van één recht op kindgebonden budget.

[Afwijzing] aanvraag van [appellant] om kindgebonden budget voor het berekeningsjaar 2015 [...].

De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:2613](#)), overwogen dat uit artikel 2, eerste lid, van de Wkb volgt dat het recht op kindgebonden budget is gekoppeld aan het recht op kinderbijslag. De SVB stelt vast wie recht heeft op kinderbijslag. De Belastingdienst/Toeslagen stelt het kindgebonden budget vast op basis van door de SVB geleverde informatie over de personen die recht hebben op kinderbijslag en zelf verzamelde inkomens- en partnergegevens.

[...] In beroep heeft [appellant] een ouderschapsplan overgelegd. Hierin is de afspraak neergelegd dat hij en [ex-partner] hun zoon in gelijke mate verzorgen en onderhouden zonder dat zij een gemeenschappelijke huishouding voeren (co-ouderschap). Op grond van artikel 10 van het Besluit uitvoering kinderbijslag, wordt in een dergelijk geval het recht op kinderbijslag van één van beide ouders gelijk verdeeld uitbetaald aan beide ouders en wordt het recht van de andere ouder niet uitbetaald. Eveneens ter zitting is gebleken dat het recht van [ex-partner] sinds juni 2015 gelijk verdeeld wordt uitbetaald aan haar en aan [appellant] en dat het recht van [appellant] niet wordt uitbetaald. Ingevolge artikel 2, negende lid, van de Wkb heeft alleen de ouder, wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald aanspraak op een kindgebonden budget. Anders dan door [appellant] ter zitting bepleit, biedt de Wkb geen grondslag voor het aan beide ouders in gelijke delen uitbetalen van één recht op kindgebonden budget. Daarbij is van belang dat in de toelichting op het artikel 2, vierde lid (thans: negende lid), van de Wkb staat dat het niet de bedoeling is dat het kindgebonden budget, zoals dat bij de kinderbijslag wel het geval kan zijn, wordt verdeeld over beide ouders. Het negende lid

voorziet daarom in een regeling, die bepaalt dat in alle gevallen waarin voor dezelfde kinderen aan twee ouders kinderbijslag wordt uitbetaald, de aanspraak op kindertoeslag wordt toegewezen aan de ouder, wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald (Kamerstukken II 2006/07, 30 912, nr. 3, p. 10).

[...] **In het geval** van [appellant] kan naar het oordeel van de Afdeling aan artikel 8 van het EVRM geen positieve verplichting tot verschaffing van kindgebonden budget worden **ontleend**. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1856](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentelijk monument

JnB2017, 622

MK Rechtbank Midden-Nederland, 27-06-2017 (publ. 12-07-2017), UTR 16/3607

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leusden, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:1, 3:4

Erfgoedverordening Leusden 2012 (verordening) 3 lid 1

GEMEENTELIJK MONUMENT. Verweerder kan op grond van artikel 3, tweede lid, van de Erfgoedverordening alleen een monument aanwijzen als gemeentelijk monument met instemming van de eigenaar. Het ontbreken van instemming van de eigenaren is een imperatieve weigeringsgrond, waardoor er geen ruimte is voor een belangenafweging. Beroep op onverbindendheid van de bepaling van de Erfgoedverordening slaagt niet, de betreffende bepaling is wel verbindend. Bij de totstandkoming van de verordening is sprake geweest van een zichtbare belangenafweging. Gesteld noch gebleken is verder dat de verordening in strijd is met een andere hogere regel of een algemeen rechtsbeginsel.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:3346](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2017, 623

MK Rechtbank Limburg, 19-06-2017 (publ. 06-07-2017), ROE 15 / 2891
staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Wet op het primair onderwijs (Wpo) 132 lid 1, lid 4, lid 5

Wet op de expertisecentra (Wec) 71c

ONDERWIJS. Uitleg begrip 'residentiële instelling' in artikel 71c, tweede lid van Wec. De wettelijke definitie is leidend. In deze definitie is niet opgenomen dat sprake moet zijn van 24-uurs opvang/behandeling. Er moet, volgens deze definitie, sprake zijn van één noodzakelijk geacht plan voor behandeling of

opvang en onderwijs. Voorts dient tussen de residentiële instelling en de (v)so-school een samenwerkingsovereenkomst te zijn gesloten. Noch de wetsgeschiedenis, noch de ter zitting door eiseres aangehaalde Richtlijn residentiële jeugdhulp 2015 laat ruimte voor een andersluidende interpretatie. [ECLI:NL:RBLIM:2017:5683](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Parkeerverordening

JnB2017, 624

MK ABRS, 12-07-2017, 201601632/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Parkeerverordening 2013 1 aanhef en onder b

PARKEERVERORDENING. Beoordeling of sprake is van één bedrijf in de zin van de Parkeerverordening 2013. De Afdeling ziet aanleiding haar jurisprudentie in het licht van de handelswijze van het college te verduidelijken.

[Intrekking] bedrijfsparkeervergunning van [appellante] voor het voertuig met kenteken [...] [...].

[...] Het college heeft de bedrijfsparkeervergunning van [appellante] ingetrokken omdat zij volgens het college samen met de andere tandartsen op hetzelfde adres moet worden beschouwd als één bedrijf als bedoeld in de Parkeerverordening 2013 en de tandartsen gezamenlijk niet voldoende werknemers hebben om recht te hebben op behoud van de bedrijfsparkeervergunning van [appellante].

[...] **Vaststaat dat in de Parkeerverordening tot uitgangspunt is genomen** dat bedrijven als één bedrijf moeten worden beschouwd als zij op hetzelfde adres zijn gevestigd. Het college hanteert echter de vaste, niet uit de Parkeerverordening 2013 voortvloeiende gedragslijn dat in alle gevallen waarin aan voormelde eis wordt voldaan, tevens wordt bezien of sprake is van een juridische constructie waaruit moet worden geconcludeerd dat het in wezen één bedrijf betreft. Dit doet het college omdat in Amsterdam ook zogenoemde bedrijfsverzamelgebouwen zijn waarin diverse, volledig van elkaar gescheiden, bedrijven zijn gevestigd. Gelet op het feit dat [appellante] en het college hebben verwezen naar diverse uitspraken van de Afdeling die tot verschillende conclusies in deze zaak zouden leiden (zie onder meer de uitspraken van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:999](#) en [1002](#) en van 22 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1739](#) en [1740](#)), ziet de Afdeling aanleiding haar jurisprudentie in het licht van de handelswijze van het college te verduidelijken. In het kader van de beoordeling of sprake is van één bedrijf in de zin van de Parkeerverordening 2013 ligt het in de rede om eerst te bezien of de vergunninghouders zich in het maatschappelijk verkeer presenteren als één bedrijf. Daarnaast kan worden bezien of er feiten of omstandigheden zijn die wijzen op een zodanige juridische constructie tussen de bedrijven dat om die reden moet worden geconcludeerd dat in wezen sprake is van één bedrijf. Zoals blijkt uit de beoordeling van de voorliggende zaak in de navolgende overweging, hangt van de omstandigheden van het geval af welk van de twee genoemde aspecten bepalend is voor de beantwoording

van de vraag of in het kader van de Parkeerverordening 2013 sprake is van één bedrijf. Zie ook de uitspraken van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2017:1747](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:1748](#), in vergelijkbare zaken die op dezelfde datum ter zitting zijn behandeld.

[appellante] is weliswaar gevestigd in een pand waarin op dezelfde etage ook andere tandartspraktijken worden uitgeoefend, maar deze praktijken hebben elk hun eigen cliënten en eigen, gescheiden bedrijfsvoering. Er is ook geen vaste waarneming bij afwezigheid. De tandartspraktijken gebruiken voorts elk hun eigen ruimtes en apparatuur en zij hebben geen gedeelde faciliteiten. Gezien deze feiten en omstandigheden presenteert [appellante] zich niet met de andere tandartspraktijken in het maatschappelijk verkeer als één bedrijf. Het enkele feit dat de tandartspraktijken deelnemen in een coöperatie die de etage huurt en aan de individuele tandartspraktijken verhuurt, is onvoldoende om te spreken van een zodanige juridische constructie tussen de bedrijven dat om die reden moet worden geconcludeerd dat in wezen sprake is van één bedrijf. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat [appellante] en de andere tandartspraktijken als één bedrijf in de zin van de Parkeerverordening 2013 **moeten worden aangemerkt.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1746](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 625

MK ABRS, 12-07-2017, 201606554/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer, gevestigd te Zoetermeer,
appellante.

Wegenverkeerswet 40, 70a, 70f

Erkenningsregeling fabrikanten kentekenplaten (de Erkenningsregeling) 2, 15 lid 2, 20, 23, 23a lid 1

Toezichtbeleidsbrief Erkenninghouders RDW van 1 januari 2015.

WEGENVERKEERSWET. Artikel 23a, eerste lid, van de Erkenningsregeling bevat geen uitdrukkelijk verbod op het doorleveren aan een ander dan een erkenninghouder zoals [wederpartij] heeft gedaan.

[Intrekking] verleende erkenning kentekenplaatfabrikant voor de duur van zes weken [...].

[...] [wederpartij] is erkenninghouder voor haar vestiging in Dalfsen, die een productieplaats voor kentekenplaten is in de zin van de Erkenningsregeling. [wederpartij] heeft ook een vestiging in Assen, maar daarvoor heeft zij geen erkenning. De vestiging van [wederpartij] in Dalfsen heeft via de vestiging in Assen, dus op indirecte wijze, bedrukte kentekenplaten aan een kentekenhouders afgegeven. Feitelijk heeft de vestiging in Dalfsen de kentekenplaten daarmee aan de vestiging in Assen, niet zijnde een erkende productieplaats, geleverd.

Een erkenninghouder geeft ingevolge artikel 20 van de Erkenningsregeling bedrukte

kentekenplaten af aan kentekenhouders. Op grond van artikel 23a, eerste lid, van de Erkenningregeling mag een erkenninghouder bepaalde, in die bepaling vermelde modellen kentekenplaten leveren aan een andere erkenninghouder. Hoewel uit de systematiek van de regelgeving zou kunnen worden afgeleid, zoals de RDW heeft betoogd, dat artikel 23a, eerste lid, van de Erkenningregeling alleen doorlevering van bedrukte kentekenplaten aan een andere erkenninghouder toestaat, bevat deze bepaling geen uitdrukkelijk verbod op het doorleveren aan een ander dan een erkenninghouder zoals [wederpartij] heeft gedaan. Nu een dergelijk uitdrukkelijk verbod ontbreekt, kon de RDW niet aan [wederpartij] de sanctie opleggen van het voor zes weken intrekken van **de erkenning. De rechtbank is terecht tot dezelfde slotsom gekomen. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2017:1885](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 626

Voorzienenrechter Rechtbank Gelderland, 13-7-2017, AWB 17/2340
Autoriteit persoonsgegevens, voorheen het College Bescherming persoonsgegevens te 's-Gravenhage, hierna te noemen: AP.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 8, 11

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Voorzienenrechter schorst besluit Autoriteit persoonsgegevens (AP) om niet handhavend op te treden tegen het in strijd met de artikelen 8 en 11 van de Wbp verwerken van persoonsgegevens via het afvalpassensysteem voor ondergrondse afvalcontainers voor huishoudelijk (rest) afval. Ter zitting is gebleken dat geen concreet zicht op legalisatie bestaat. Nu nog steeds onzeker is hoe en wanneer een nieuw systeem Diftar [waarbij de verwerking van persoonsgegevens noodzakelijk zal zijn], zal gaan functioneren, is dus nog steeds onzeker of en wanneer aan de huidige situatie een einde zal worden gemaakt. Het gelasten van de AP om handhavend op te treden tegen de gemeente Arnhem is in dit stadium van de procedure niet opportuun.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:3665](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 627

ABRS, 12-07-2017, 201606318/1/A3

Regionale Uitvoeringsdienst Drenthe (hierna: RUD Drenthe).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 4

WOB. Doorzending Wob-verzoek. De brief, waarbij de RUD Drenthe [appellante] in kennis heeft gesteld van de doorzending van haar Wob-verzoek naar de

gemeente, moet worden aangemerkt als een weigering, zij het impliciet, de door [appellante] verzochte informatie openbaar te maken. De brief is derhalve een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb waartegen bezwaar kan worden gemaakt. De kennisgeving van de doorzending moet worden aangemerkt als onderdeel van dit besluit waartegen [appellante] bezwaargronden kan aanvoeren. De RUD Drenthe heeft het bezwaar van [appellante] tegen het schrijven ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De RUD Drenthe had naar aanleiding van het bezwaar moeten beoordelen of hij het verzoek terecht heeft doorgestuurd naar de gemeente.

[ECLI:NL:RVS:2017:1851](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 628

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 02-06-2017 (publ. 12-07-2017), AWB 16/21018 en 16/21295

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Besluit nr. 1/80 6

TURKSE WERKNEMER. De vaststelling dat het verblijfsrecht met terugwerkende kracht is komen te vervallen, heeft geen gevolgen voor de opbouw van rechten onder besluit nr. 1/80.

Eiseres heeft de Turkse nationaliteit. Eiseres had een relatie met referente die op 2 januari 2012 naar Duitsland is geremigreerd. Verweerder heeft eiseres op 12 mei 2011 een document verstrekt waaruit haar Unierechtelijk verblijfsrecht blijkt. Eiseres heeft van 4 juli 2011 tot 2 oktober 2012 gewerkt bij dezelfde werkgever en aansluitend tot heden bij een andere werkgever. De kernvraag van het geschil is of de vaststelling van verweerder achteraf dat het verblijfsrecht van eiseres met een eerdere datum, in dit geval 2 januari 2012, is komen te vervallen, gevolgen heeft voor de opbouw van rechten onder besluit nr. 1/80. De rechtbank stelt vast dat de feiten in deze zaak vergelijkbaar zijn met die in de zaak Unal [arrest HvJEU, 29 september 2011, C-187/10,

[ECLI:EU:C:2011:623](#)]. Het verschil is dat het in de zaak van eiseres niet gaat om een besluit tot intrekking van een nationale verblijfsvergunning, maar om de vaststelling door verweerder van het van rechtswege vervallen zijn van een Unierechtelijk verblijfsrecht.

De rechtbank vindt dit onderscheid niet relevant. Uit de geciteerde overwegingen van het Hof volgt dat indien achteraf wordt vastgesteld dat iemand geen rechtmatig verblijf heeft, dit geen gevolgen heeft voor de opbouw van rechten op grond van het besluit nr. 1/80, omdat het Hof dit in strijd acht met het doel van besluit nr. 1/80. Uitgezonderd is alleen de situatie waarbij het verblijfsrecht op frauduleuze gronden is verkregen.

Aangezien het verblijfsrecht niet op frauduleuze gronden is verkregen, is het verblijf van eiseres niet omstreden geworden na het vertrek van referente. Naar het oordeel van de

rechtbank had verweerder aan eiseres een verblijfsrecht moeten toekennen op grond van besluit nr. 1/80 en een daartoe strekkende verblijfsvergunning moeten afgeven.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7567](#)

JnB2017, 629

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 08-05-2017 (publ. 12-07-2017), AWB AWB 16/28371 en AWB 16/19457
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 14

Vb 2000 3.4 lid 1 c

Awb 4:6

ARBEID ALS ZELFSTANDIGE. Herhaalde aanvraag. Veranderde economische situatie ten opzichte van het eerdere besluit is een rechtens relevant novum. Verweerder heeft de herhaalde aanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Awb. De rechtbank is van oordeel dat eiser gemotiveerd en middels de e-mail van het Economisch Instituut voor de Bouw (EIB) onderbouwd heeft gesteld dat sprake is van een veranderde economische situatie ten opzichte van het eerdere besluit. Dat de economische situatie is gewijzigd heeft verweerder ook niet betwist. De rechtbank volgt verweerder niet in zijn standpunt dat geen sprake is van een rechtens relevant novum omdat de informatie van het EIB niet is toegespitst op eisers onderneming. Bij de toets of een bedrijfsmatige activiteit een positieve bijdrage aan de Nederlandse economie levert, is immers de feitelijke situatie op de markt waarop de betrokkene zich begeeft van belang. Daarbij speelt zowel de actuele marktsituatie als ook de marktverwachting een rol. Gelet daarop kunnen wijzigingen in marktomstandigheden van invloed zijn op de beoordeling of met de arbeid als zelfstandige een wezenlijk Nederlands economisch belang is gediend. Verweerder heeft zich daarom ten onrechte op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een rechtens relevant novum als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7534](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 630

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 28-06-2017 (publ. 14-07-2017), AWB 16/16510 en AWB 16/18104
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29

ASI EL. Verblijfsgat. Verweerder had op het moment van de ambtshalve verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 moeten onderzoeken of er nog één of meerdere andere - zelfstandige - grond(en) waren voor

vergunningverlening zoals bedoeld in artikel 29, eerste of tweede lid, van de Vw 2000.

Bij besluit van 30 juni 2016 (het bestreden besluit 1) heeft verweerder de asielaanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingewilligd. De ingangsdatum van de voornoemde verblijfsvergunning is 26 april 2016. Bij besluit van 21 juli 2016 (het bestreden besluit 2) heeft verweerder vervolgens de bij besluit van 28 april 2014 aan eiseres verleende verblijfsvergunning asiel ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 juni 2015. Eiseres heeft gesteld dat verweerders besluitvorming tot gevolg heeft dat er vanaf 5 juni 2015 tot 26 april 2016 een zogenaamd verblijfs gat is ontstaan. Tegen beide besluiten is daarom beroep ingesteld. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder niet ten onrechte overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht tot 5 juni 2015, nu eiseres feitelijk op een adres woonde dan haar partner aan wiens verblijfsrecht zij een afhankelijk verblijfsrecht ontleende. Hierbij rijst echter wel de vraag of verweerder hiertoe heeft mogen overgaan zonder eiseres gelijktijdig per 5 juni 2016 een zelfstandige verblijfsvergunning te verlenen ondanks het ontbreken van een aanvraag tot verlening per die datum. Dit gelet op het beleid zoals door verweerder verwoord in paragraaf C2/10.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Toegespitst op de onderhavige zaak betekent dit of verweerder op het moment van de ambtshalve verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 had moeten onderzoeken of er nog één of meerdere andere - zelfstandige - grond(en) waren voor vergunningverlening zoals bedoeld in artikel 29, eerste of tweede lid, van de Vw 2000. Nu verweerder dat niet heeft gedaan is het beroep tegen de beide besluiten gegrond geacht.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7112](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 631

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-05-2017 (publ. 12-07-2017), AWB 17/8713, 17/8878, 17/8714, 17/8967, 17/8717, 17/8964
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 16, 17

DUBLINVERORDENING. Afhankelijke personen. De moeder is niet afhankelijk van de zorg van haar dochter, maar de aanwezigheid van de dochter is zeer waarschijnlijk noodzakelijk voor het slagen van de benodigde behandelingen van de moeder. Gelet hierop had verweerder nader dienen te onderzoeken of daarin een afhankelijkheidsrelatie is gelegen.

Eisers beroepen zich op artikel 16 en 17 van de Dublinverordening. Eiseres en haar moeder zijn afhankelijk van elkaar. De moeder van eiseres 1 lijdt aan zeer ernstige hartproblemen die zijn ontstaan na haar vertrek uit Afghanistan en de daarbij komende zorgen over haar achterblijvende dochter (eiseres 1). Eiseres heeft dit met medische

stukken onderbouwd. De rechtbank is van oordeel dat uit voornoemde stukken weliswaar niet blijkt dat de moeder van eiseres 1 voor haar zorg afhankelijk is van concrete (fysieke) hulp van eiseres 1 zelf, maar dat verweerder door dit standpunt in te nemen, niet heeft onderkend dat volgens de beoordeling van de psychiater en de huisarts juist de aanwezigheid van eiseres 1 als zodanig zeer waarschijnlijk noodzakelijk is voor het slagen van de benodigde behandelingen van de moeder van eiseres 1. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 30 september 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3145](#)), waarin de Afdeling in een soortgelijke zaak tot dezelfde conclusie is gekomen. Gelet op de informatie van de psychiater had het op de weg van verweerder gelegen nader te onderzoeken of daarin een afhankelijkheidsrelatie tussen eiseres 1 en haar moeder is gelegen.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich niet, zonder advies te vragen van het Bureau Medisch Advisering (BMA), in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres 1 niet aannemelijk heeft gemaakt dat tussen haar en haar moeder een afhankelijkheidsrelatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening bestaat. Reeds hierom is het beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7656](#)

JnB2017, 632

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 13-07-2017, NL17.3543
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 18 lid 1 b
EVRM 3, 13

DUBLINVERORDENING. Vergewisplicht voor verweerder vanwege concrete aanknopingspunten dat Italië zijn verdragsverplichtingen jegens eiser heeft geschonden. Het enkele beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel volstaat niet om eiser thans over te kunnen dragen.

In het geval van eiser is niet gebleken van een persoonlijk onderhoud en een beoordeling van zijn asielmotieven door de Italiaanse autoriteiten. In de overgelegde Italiaanse beschikking ontbreekt een beslissing van de bevoegde immigratie-autoriteiten inzake het verzoek om internationale bescherming met betrekking tot vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus. De enkele verwijzing van verweerder naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, het claimakkoord en de bezwaarmogelijkheid die uit deze beschikking blijkt, is dan ook geen voldoende weerlegging van de concrete aanknopingspunten die eiser stelt dat in zijn concrete zaak niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan. Immers, gezien de overgelegde beschikking is niet gebleken dat Italië in dit geval na de overdracht door Zwitserland aan de internationale verplichtingen heeft voldaan die voortvloeien uit de acceptatie voor de **verantwoordelijkheid van het asielverzoek van eiser**. [...] De rechtbank concludeert dat deze beschikking, in samenhang gelezen met de verklaringen van eiser, de vraag oproept of Italië zich wel houdt aan zijn internationale verplichtingen voortvloeiende uit het Vluchtelingenverdrag, het EVRM en de Procedure- en Kwalificatierichtlijn en dat eiser hiermee concrete aanknopingspunten aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn geval niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Immers, teneinde

ervoor te zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, correct als zodanig worden erkend, moet elke asielzoeker daadwerkelijk toegang hebben tot de asielprocedure, in de gelegenheid worden gesteld met de bevoegde autoriteiten samen te werken en te communiceren om de voor zijn zaak relevante feiten uiteen te zetten, en over voldoende procedurele waarborgen beschikken om zijn rechten in alle fasen van de procedure te doen gelden. Verweerder zal zich, gelet op de concrete omstandigheden van dit geval, in voldoende mate moeten vergewissen bij de Italiaanse autoriteiten dat de asielaanvraag van eiser na overdracht vanuit Nederland wel inhoudelijk in behandeling zal worden genomen conform de daartoe geldende gemeenschappelijk procedures en normen voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en zal navraag moeten doen bij de Italiaanse autoriteiten naar het verloop van de asielprocedure in Italië na de eerdere overdracht van eiser uit Zwitserland waarbij de Italiaanse autoriteiten zich verantwoordelijk hadden **geacht voor de behandeling van zijn asielverzoek. [...] De rechtbank overweegt dat indien** deze vragen niet worden beantwoord, verweerder de verklaringen van eiser in combinatie met de overgelegde beschikking onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken. De rechtbank overweegt tevens dat indien moet worden uitgegaan van de verklaringen van eiser over zijn ervaringen in Italië verweerder in deze en vergelijkbare gevallen ten aanzien van Italië niet langer uit zal kunnen gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7768](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 633

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 14-04-2017 (publ. 12-07-2017), AWB 17/2244

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 2n

PROCESRECHT. Ook in het geval van een mvv-aanvraag moet eiser herstelverzuim worden geboden om de leges te betalen. Uit artikel 2n van de Vreemdelingenwet 2000 volgt namelijk niet dat bij een mvv-aanvraag geen herstelverzuim voor het betalen van de leges bestaat.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7532](#)

[Naar inhoudsopgave](#)